

Vay

– Afet Kırat · 02 Ocak 2011

Dolunay gölgesini kuşanırken karanlık
Geçmişin defterine düşüverdim bu gece.
Anılar perçinlendi gözlerime bir anlık
Yıpranmış resimlere düşü verdim bu gece.
Dedim ki: Bu çizgiler geleceğe hediye...
Zaman zaman çıkarıp nefes alayım diye.

Şafaklar ötesinde kopardım dizginimi
Koştum dünlere doğru tozlanmış sayfalarda
Nedir gönül bilemem dertli düş gezgini mi
Gemiyle yola çıktım ben yandım tayfalar da.
Asil günün avcunda yeşerirken tüm dallar
Hücum etti kalbime geçmişteki masallar.

Kurtuldum amansızca kovalayan korkudan
Karşılıdım gülerek en masum hallerimi
Hiç tedirgin olmadım düştüğüm bu uykudan
Sırtlandım üşenmeden bütün veballerimi.
Ne vardı anılarda? Suçun öfkeli sesi
Ve kızıl karanfilin doyum olmaz nefesi.

Güneşe bağlamıştım kırmızı uçurtmamı
Hayaller işlemiştim çivili çitasına
Düş rengi püsküllerle süslenmişti tamamı
Rüzgâr gülü takmıştım düşünüp ortasına.
Dağların kokusunu alıp getirsin diye
İçimdeki özlemi salıp bitirsin diye.

Beş parmak köprüsünün altından beş taş geçti
Hâla ikrâm sunuyor şıkırdayan bestesi
Bitimsiz ahengini dizeler ondan seçti
Ruhuma huzur verdi kalemimin güftesi.
Bazen unuttum onu bıraktım yaslı paslı
Bazen tuttum elinden tebessüme cinaslı.

Binbir gece düřüyle hayâl kurarak yattım
Annemin anlattığı mutluluk masalıyla.
Lâmbadan cin çıkarttım kayıp saray arattım
Evrende gezi yaptım uçan ipek halıyla.
Çelik çember çevirdim rüzgârı yarışarak
Devran döndü an döndü hayatla barışarak.

Sevdalandım Tommiks'e bahtı kara Suzi'yle
Kızıl bir maske taktım gökte uçtum Zagor'la
Tarkan oldum kurt emdim gezdim kurdun iziyle
Baybora'dan ders aldım savaştım yanan korla.
Bez bebeğimi yaktım kuruturken sobada
Bilyeleri gizledim terekteki kaba da.

Gülümseyen anılar çekti beni içine
Sonbahar sabahının omzumda ıslak çiyi
Büyümekmiş kabahat anıların suçu ne
Hepsi geçmişte kalmış bulamadım sevgiyi.
Güneşin oklarıyla silinirken gökte ay
Dedim: Geçtin habersiz vay divane ömrüm vay!

Afet Kırat